

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 335/2026-10

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej a Miloša Maďara (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **MANUFACTURING ERES s. r. o.**, Prešovská 40, Bratislava, zastúpeného Beňo & partners advokátska kancelária, s.r.o., Námestie svätého Egídia 93, Poprad, proti opatreniu (prípisu) Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Nc/11/2025 z 18. decembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a**.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a sťažnostná argumentácia

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 23. februára 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) označeným opatrením najvyššieho súdu, ktoré navrhuje zrušiť a prikázať mu rozhodnúť o uplatnenej námietke zaujatosti. Taktiež žiada náhradu trov konania pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a príloh k nej pripojených vyplýva, že sťažovateľka mala v konaní vedenom Okresným súdom Spišská Nová Ves pod sp. zn. 88Cb/2/2023 procesné postavenie žalovanej. V odvolacom konaní vedenom Krajským súdom v Košiciach pod sp. zn. 2Co/80/2024 sťažovateľka vzniesla námietku zaujatosti proti predsedníčke senátu 2Co [REDACTED] ako sudkyňi spravodajkyňi z dôvodu nesprávneho procesného postupu vykazujúceho znaky svojvôle. Krajský súd predložil vec vrátane vyjadrenia namietanej sudkyne najvyššiemu súdu ako nadriadenému súdu.

3. Najvyšší súd napadnutým prípisom vrátil krajskému súdu spis ako nesprávne predložený na rozhodnutie o námietke zaujatosti. S poukazom na prislúchajúce ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) po preskúmaní obsahu spisu dospel k záveru, že v danom prípade nemožno prihliadať na námietku zaujatosti uplatnenú sťažovateľkou. Konštatoval, že okolnosti ňou uvádzané majú zjavne svoj pôvod výlučne v procesnom postupe sudkyne

v odvolacom konaní. Nijako sa netýkajú jej pomeru k sporu, stranám, ich právnym zástupcom ani osobám zúčastneným na konaní.

4. Sťažovateľka v rámci sťažnostnej argumentácie vysvetľuje, že nadobudla presvedčenie o chýbajúcej subjektívnej nestrannosti sudkyne, ktorá úkonmi v rozpore so zákonom vytvára nový skutkový základ na odvolacom súde v prospech jednej procesnej strany a sťažovateľke žiadne práva nepriznáva a ani rovnakým spôsobom neumožňuje uplatňovať tie isté práva ako žalobcom. Zastáva názor, že automatické neprihliadanie na námietku zaujatosti z dôvodu zjavného pôvodu výlučne v procesnom postupe zákonnej sudkyne vylučuje možnosť preukázať subjektívnu zaujatosť, čím malo dôjsť k porušeniu označených práv podľa ústavy a dohovoru. Dodáva, že uplatnenou námietkou zaujatosti sa uplatňuje aj ochrana proti porušenej zásady rovnosti zbraní ako súčasti práva na spravodlivý súdny proces.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

5. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

6. Z hľadiska namietaného porušenia práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), ak najvyšší súd neprihliadol na námietku zaujatosti, a tým znemožnil preukázanie nedostatku subjektívnej nestrannosti sudkyne v odvolacom konaní, treba zdôrazniť, že rozhodovanie o námietke zaujatosti sudcu predstavuje len parciálny procesný postup všeobecného súdu smerujúci k rozhodnutiu slúžiacemu na zabezpečenie rozhodovania veci nestranným súdom a je nezávislým od rozhodovania súdu v merite veci. Okolnosť, že v konaní pred odvolacím súdom rozhodovala sudkyňa, ktorá mala byť vzhľadom na jej pomer k sporu, stranám, ich zástupcom alebo osobám zúčastneným na konaní zakladajúci dôvodnú pochybnosť o jej nezaujatosti, vylúčená, je dôvodom na uplatnenie dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku postupom podľa § 420 písm. e) CSP. Z tohto dôvodu ústavný súd poväčšine v prípadoch, ak má byť predmetom ústavného prieskumu rozhodnutie, ktorým sa rozhodlo o námietke zaujatosti sťažovateľa, vyslovuje neprípustnosť ústavnej sťažnosti z dôvodu nevyčerpania dostupných prostriedkov nápravy (m. m. I. ÚS 710/2024).

7. Za daných okolností a v tomto štádiu súdneho konania by meritórny ústavno-súdny prieskum ústiaci do eventuálnej korekcie prípadného neústavného opatrenia, resp. prípisu najvyššieho súdu o nastolenej čiastkovej otázke (zaujatosť sudkyne) znamenal popretie subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúcej z čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), keďže by v rozpore s jej zmyslom uprednostnil prieskum prostriedkami ústavného súdnictva pred ústavou priorizovanými prostriedkami všeobecného súdnictva. Právomoc ústavného súdu vo vzťahu ku kritike, s ktorou sa naň sťažovateľka obrátila, môže nastúpiť až v konaní o prípadnej ústavnej sťažnosti smerujúcej proti meritórnemu, resp. konečnému rozhodnutiu, a to za podmienky, že vyčerpá všetky právne prostriedky ochrany jeho základných práv, ktoré jej účinná právna úprava poskytuje. Z uvedených dôvodov bolo potrebné ústavnú

sťažnosť sťažovateľky odmietnuť ako neprípustnú podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde.

8. Nad rámec uvedeného ústavný súd upozorňuje právneho zástupcu sťažovateľky na zmenu právnej úpravy, pretože v ústavnej sťažnosti naďalej odkazuje na § 53 zákona č. 38/1993 Zb. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov, ktorý je však už neúčinným právnym predpisom a tento bol nadobudnutím úplnej účinnosti 1. marca 2019 v celom rozsahu nahradený súčasným zákonom o ústavnom súde (bod 5 tohto uznesenia, pozn.).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu